

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 64/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészarosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B. O. L. Real spol. s r. o., Dolná 4, Banská Bystrica, zastúpenej AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miloslav Šimkovič, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 11/2016 z 9. marca 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B. O. L. Real spol. s r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B. O. L. Real spol. s r. o., Dolná 4, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej AK MS s. r. o.,

Galandova 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miloslav Šimkovič, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 11/2016 z 9. marca 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Cdo 11/2016, v rámci ktorého bolo 9. marca 2016 vydané napadnuté uznesenie, ktorým bola odložená vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 179/2015 z 3. septembra 2015 (ďalej len „rozsudok z 3. septembra 2015“) do rozhodnutia o dovolaní. Rozsudkom krajského súdu z 3. septembra 2015 bol

- potvrdený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 103/2005 z 20. februára 2007 (ďalej len „rozsudok z 20. februára 2007“) vo výroku, ktorým okresný súd uložil odporkyňi (Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky) zaplatiť sťažovateľke sumu 995 817,56 €;

- zmenený rozsudok okresného súdu z 20. februára 2007 vo výroku o náhrade trov konania do vydania citovaného rozhodnutia okresného súdu tak, že odporkyňa je povinná sťažovateľke zaplatiť náhradu trov konania v sume 35 449,30 €. Vo zvyšnej časti bol rozsudok okresného súdu z 20. februára 2007 nedotknutý.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bola zároveň odporkyňa zviazaná na náhradu trov konania po vydaní rozsudku okresného súdu z 20. februára 2007 v sume 46 248,33 €.

Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bol porušený princíp legitímneho očakávania a právnej istoty prameniáci zo skôr vyjadrených právnych názorov najvyššieho súdu v tej istej veci. Podľa sťažovateľky má inštitút odkladu

vykonateľnosti mimoriadny charakter a nemôže byť založený iba na svojvôli všeobecného súdu. Aplikácia fakultatívnych ustanovení, ako je aj ustanovenie § 243 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktoré bolo v relevantnom čase ešte platné a účinné, kladie prísne kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Podľa sťažovateľky *„zákonná možnosť odloženia vykonateľnosti má len výnimočne narúšať ukončené súdne konanie a ním založené právne istoty. Preto dovolací súd má povinnosť vždy zvážiť, či skutočne treba použiť a aplikovať v konkrétnej právnej veci ustanovenie § 243 OSP. Dôvodom pre odloženie vykonateľnosti nikdy nemôže byť iba snaha odvolateľa negovať napadnuté rozhodnutie a snaha o oddialenie výkonu rozhodnutia, tak ako je to v tomto prípade.“*

Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nezaoberal skutočnosťou, či dovolanie splňalo základné požiadavky z pohľadu, či bolo podané oprávneným účastníkom konania, a z jeho obsahu nemožno zistiť ani to, či a ako najvyšší súd *„hodnotil prípadnú ujmu v dôsledku ne/odloženia vykonateľnosti rozsudku... Sťažovateľ má za to, že v jeho právoplatne skončenej veci všeobecný súd pri vydávaní Uznesenia pod sp. zn. 5 Cdo 11/2016 zo dňa 9. 3. 2016 aplikoval ustanovenie § 243 OSP ústavne neudržateľným spôsobom tak, že poškodil ústavou garantované práva sťažovateľa a princíp právnej istoty.“*

Sťažovateľka zdôrazňuje, že dovolanie, o ktorom koná najvyšší súd v rámci konania vedeného pod sp. zn. 5 Cdo 11/2016, je v poradí už piatym, pričom v predchádzajúcich konaniach v totožnej veci sťažovateľky vyslovil najvyšší súd záväzný právny názor vo veci náhrady škody – ušlého zisku (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 175/2013 zo 4. februára 2015), ktorým sa riadil krajský súd pri vydávaní rozsudku z 3. septembra 2015. Rozsudok krajského súdu z 3. septembra 2015, ktorého vykonateľnosť bola napadnutým uznesením najvyššieho súdu odložená, teda podľa sťažovateľky netrpí *„žiadnou procesnou a ani inou vadou súdneho rozhodnutia, všetky právne významné skutočnosti boli v konaní vo veci samej, ktoré trvá neúmerne dlho (viac než 10 rokov) preukázané, procesne mu predchádzali záväzné právne názory, ktoré boli následne*

v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co/179/2013-692 z 03. 09. 2015 aj riadne zohľadnené a premietnuté v odôvodnení“.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa sťažovateľky absolútne nepreskúmateľné, čo je v rozpore s požiadavkami na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 OSP, a zároveň popiera princíp právnej istoty a legitímneho očakávania sťažovateľky, keďže je v rozpore z rozhodovacou činnosťou toho istého súdu vo veci samej.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Práva spoločnosti B. O. L. Real, spol. s r. o... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, princíp právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v Uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Cdo 11/2016 zo dňa 9. 3. 2016 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 11/2016 zo dňa 9. 3. 2016 sa ruší v celom rozsahu.

Spoločnosti... priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30.000,- €, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokátskej kancelárie AK MK...

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť spoločnosti B. O. L. Real, spol. s r. o... trovy právneho zastúpenia v sume 7.737,22 € vrátane DPH...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľka namieta porušenie práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola odložená vykonateľnosť rozsudku krajského súdu z 3. septembra 2015 do rozhodnutia o dovolaní proti citovanému rozhodnutiu. V napadnutom uznesení najvyšší súd zdôraznil, že v prerokúvanej veci sú „*dané dôvody pre vyhovie predmetnému procesnému návrhu, do rozhodnutia o dovolaní žalovanej*“, a preto odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu z 3. septembra 2015 s poukazom na § 243 OSP.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri ústavnom prieskume sťažnosti sťažovateľky ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti však vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený

a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo, alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

Ústavný súd ďalej vo všeobecnej rovine uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania vyvoditeľným z príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že dohovor a k nemu sa vzťahujúca judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) predstavujú pre vnútroštátne orgány záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (m. m. I. ÚS 49/01, I. ÚS 230/03).

K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy alebo ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania.

Rešpektujúc judikatúru ESLP, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné

a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre vzťahujúcej sa na interpretáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru zdôrazňuje, že toto ustanovenie dohovoru zaväzuje súd uviesť dôvody svojho rozhodnutia, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže líšiť v závislosti od povahy rozhodnutia. Vzhľadom na nevyhnutnosť prihliadať *inter alia* na rôznorodosť vyjadrení účastníkov konania a procesnoprávne predpisy platné v tom-ktorom štáte, môže byť otázka posúdenia porušenia povinnosti všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dôvody vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru posúdená len s prihliadnutím na okolnosti prípadu (rozsudok ESĽP vo veci Torija v. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B, bod 29).

Pri rešpektovaní uvedených všeobecných východísk je nevyhnutné v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci vziať do úvahy právnu povahu a účel napadnutého uznesenia, ktoré má charakter predbežného opatrenia. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného procesného rozhodnutia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa ústavný súd spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do predbežných rozhodnutí, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho v takýchto prípadoch ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných procesných rozhodnutí zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k ich zrušeniu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí predbežnej povahy všeobecných súdov iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. Na druhej strane však aj v konaní o predbežnom rozhodnutí musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Preto aj procesné rozhodnutie dovolacieho súdu o odklade

vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia musí mať rovnako ako aj iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom, nemôže byť prejavom svojvôle a musí byť ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené (m. m. II. ÚS 531/2011, II. ÚS 481/2012).

Z argumentácie sťažovateľky možno vyvodit', že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť (v podstate) tým, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil napadnuté uznesenie, ktorým odložil vykonateľnosť dovolaním napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa priznávajúcich sťažovateľke právo na peňažné plnenie.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosťou napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone.

Napadnuté uznesenie má nepochybne zákonný podklad, keďže bolo vydané na základe § 243 OSP, podľa ktorého môže súd pred rozhodnutím o dovolaní, ktorý má o ňom rozhodnúť, odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Vychádzajúc z dikcie citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ústavný súd poznamenáva, že dôvody odkladu vykonateľnosti (zákonom bližšie nevymedzené) môžu materiálne spočívať iba na dvoch predpokladoch (a tak ich prijala aj právna teória a prax), a to na úvahe súdu o možnom úspechu dovolania a v zabránení (neuskutočení) výkonu exekúcie počas dovolacieho konania, pričom obe podmienky musia byť splnené súčasne. Pri tejto konštrukcii podporenej a ustálenej súdnou praxou a právnou teóriou nemožno materiálne „dohľadať“ v napadnutom rozhodnutí svojvôľu či zjavnú neodôvodnenosť, keďže žiadna iná konštrukcia dôvodov odkladu vykonateľnosti neprichádzala do úvahy.

Napadnuté uznesenie je nepochybne odôvodnené veľmi stroho. Napriek tomu ústavný súd zastáva názor, že je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné

Prihliadajúc na predvídateľnosť a stabilitu materiálnych dôvodov odloženia vykonateľnosti podľa § 243 OSP a berúc do úvahy dočasnosť a predbežnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd zastáva názor, že sťažnostnej argumentácii sťažovateľky chýba požadovaný ústavný rozmer. Na podporu tohto záveru ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej už viackrát vyslovil právny názor, v zmysle ktorého na odôvodnenie rozhodnutia o odložení vykonateľnosti rozhodnutia nemožno vzhľadom na jeho dočasné právne účinky a účel klásť rovnaké požiadavky ako na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej (m. m. I. ÚS 357/2012).

Aj keď odloženie vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia v rámci dovolacieho konania predstavuje vážny zásah do kľúčových charakteristík právoplatného rozhodnutia súdu, ktorými sú nezmeniteľnosť, záväznosť a nimi založené právne istoty, zároveň platí, že ide o rozhodnutie dočasné a predbežné a odloženie vykonateľnosti bude dôvodné v tých prípadoch, kedy priebeh dovolacieho konania vedie k záveru, že v ňom dovolateľ bude mať úspech a odložením vykonateľnosti sa predíde následnej reparácii už vykonanej exekúcií (m. m. R 90/2000).

Ústavný súd považuje za dôležité v súvislosti s právnou povahou napadnutého uznesenia poukázať aj na právne názory vyslovené v odbornej literatúre. Napr. v diele WINTEROVÁ, A. a kolektív. *Civilní právo procesní*. Praha: Linde, a. s., 1999, s. 300 sa vo vzťahu k inštitútu odkladu vykonateľnosti súdnych rozhodnutí uvádza: *Smysl toho, proč byla (všeobecná úprava o odklade vykonateľnosti, pozn.) zavedena, spočívá v tom, aby pokračujícím plněním rozhodnutí (ať dobrovolným nebo exekučním) se zbytečně nezvyšovala částka, kterou bude popř. třeba vracet v případech, kdy opravný prostředek je zřejmě důvodný.*“ Obdobne v diele komentárového charakteru (BUREŠ – DRÁPAL – MAZANEC. *Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání*. Praha: C. H. Beck 1996, s. 644 sa vo vzťahu k predbežným opatreniam okrem iného uvádza: *„Rozhodnutí o odkladu vykonateľnosti (pri rovnakom znení § 243 OSP v České republice, pozn.) je výsledkem uvážení soudu. Z toho plyne, že dovolací soud rozhoduje jen tehdy, má-li za to, že je na místě odložit vykonateľnost rozhodnutí... Zákon nestanoví výslovně podmínky, za kterých může být odložena vykonateľnost rozhodnutí odvolacího soudu. Odklad vykonateľnosti*

sleduje cieľ zabrániť provedení exekuce tam, kde by mohl byť zmařen účinek rozhodnutí o opravném prostriedku. Odklad vykonateľnosti rozhodnutí je proto na místě všude tam, kde dosavadní výsledky řízení osvědčují předpoklad úspěšnosti dovolání.“.

S prihliadnutím na uvedené nemožno postup najvyššieho súdu, ktorého výsledkom bolo vydanie napadnutého uznesenia, hodnotiť ako rozporný s príslušnými procesnoprávnymi predpismi. Dočasnosť a predbežný charakter napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (odloženie vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu do rozhodnutia o dovolaní), ako aj predvídateľnosť a stabilita materiálnych dôvodov odloženia vykonateľnosti podľa § 243 OSP má za následok, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako také, ktorým mohlo dôjsť dochádzať k porušeniu sťažovateľkou označených práv zaručených ústavou a dohovorom, a to aj napriek jeho v zásade strohému odôvodneniu (k tomu pozri aj I. ÚS 357/2012 a I. ÚS 369/2012).

Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.2 K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

V súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti uvádza, že čl. 2 ods. 2 ústavy má povahu ústavného princípu, t. j. jeho obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a preto nie je priamo aplikovateľný v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 32/98, IV. ÚS 258/2010).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017